

רחל מרחלת על כל העולם

לגמור יפה

בחיים לא הייתם מאמינים עליהם. כמה שהייתם מנסים להתאמץ. כמה שהייתם מפעילים את כל הרוע שיש בכם. לא הייתם מעלים בדעתכם שהקאריקטוריסט והעיתונאי חבר מערכת ידועות אחרונות, יהושע (ג'קי) ג'קסון ואשתו, הקרמיי קאית ג'ליה, עומדים להתגרש בעצם הימים האלה. ולמה שתאמינו? השניים האלה הסתור בבו להם בתערוכתו של **עמנואל** ("יא-נוש") בריק'מא כמו זוג בירח-דבש, ובכלל לא כמו זוג שהתפצל וגר בדירות נפרדות. אילו הייתם שואלים אותם, היו השניים

יהושע וג'ליה ג'קסון לחגוג את הגירושין

מספרים לכם שגם ליאנוש וגם לג'ליה לים שבה מתקיימת התערוכה שלו, יש ערך נוסטאלגי בחייהם. היה זה יאנוש שערך את ההיכרות בין גליה לג'קי, לפני שמונה שנים. הוא היה מוכן להישבע, שלא היה מעלה בדעתו כי תתו שמונה שנים יחגגו השניים, בתערוכת ציורים שלו, את גירושיהם.

גם גליה וגם ג'קי, למרות שהיו צמודים זה לזו במשך כל הערב, טרחו לספר לכל המעוניין לשמוע כי הם פנויים ופתוחים להצעות. ג'קי תולה את האשמה לגירושין בקשיי הקומוניקציה של המאהר העשרים, והוא בטח יודע מה שהוא אומר. מה שעוד הוא אומר, זה כי הם נפרדו ביחסים מצויינים, ושנשארו ידידים לא רק מהפה ולחוק, כי אם על באמת. עובדה, שבסבוע הבא יש לגליה יום-הולדת, והם החליטו לאכול ביחד צהריים לכבוד ה' מאורע.

ואם לא די בזה, החליטו השניים ללכת ביחד לכל האירועים המשותפים שאליהם יוזמנו, אבל יחד עם זאת לשמור על פרטיות מירבית.

אני לא יודעת עד כמה הם יצליחו באמת להישאר ידידים. אחרי הכל, רבים מאיתנו עברו את השלב הזה שהבטחנו, נשבענו, החלטנו שנישאר ידידים ובינינו — כמה מאיתנו עמדו בזה?

מכל מקום, אם תשאלו אותי, אני הייתי מזמינה אותם לכמה שיותר אירועים ביחד. לא מפני שאולי הם יחזרו, חלילה. לא, אני בשום פנים ואופן לא הבן-אדם שידאג להם למין סידור שכזה, אלא פשוט כדי שזוגות אחרים, שאני מכירה, יראו את השניים האלה, ואולי יצליחו להבין כמה הם מגוחכים כשהם מכבסים, כשזה נגמר, את הכביסה המלוכלכת שלהם בפומבי.

המנצח והסנאית

הוא היה נשוי במשך שבע שנים רצוף. לא שמישהו חשד בו שאשתו היא האשה היחידה בחייו, אבל אף אחד לא היה מוכן להמר על זה שהוא אייפסע יעזוב את אשתו בגלל אחת מגערות המקהלה שאחריהן חזרו בתדירות. והוא לא איכזב את הלא-מהמרים. הוא באמת לא עזב את אשתו בשביל סתם נערת-מקהלה. הוא עזב אותה בשביל משוררת ומתרגמת בשם **סנאית ג'סיס**, שאותה פגש באחת מיסות-ההשתלמות שלו לחו"ל.

כי זאת עליכם לדעת. כמה שהוא היה דון'וואן ולא רציני בעיסקי נשים, כך הוא נחשב כמנצח כירשורני ומצליח בעיסקי מקהלות. כן, מדברת על **אבנר איתי**, המנצח של המקהלה הלאומית רינת ושל מקהלת איתוד הקבוצות והקרי בוצים, החי בנפרד מעורכת-התוכניות ב' רדיו זרדה קרובי-איתי, וחולק עכשיו את חייו, כאמור, עם המשוררת סנאית בדירה שכורה ברמת-אביב.

מי שמכיר את המנצח אומר, שמה שהר סנאית הו עשתה לו זה ממש לא ייאמן. האיש אינו טרוד יותר בחיפוש אחרי חתיכות, את מירב זמנו הוא מקדיש לעבור דתו, ואת סנאית הוא משתף באופן פעיל בעבודה זו שלו, עובדה, לאחרונה הקליטה מקהלת איתוד הקבוצות והקיבוצים תקליט ובו מיספר שירים שתורגמו על ידי סנאית הנ"ל.

אגב, אבנר איתי הוא אולי מחזר דגול, אבל גיבור גדול הוא לא. כדי להודיע לוורדה שהוא נפרד ממנה, הוא לא נפגש איתה לשיחה או משהו. הוא פשוט חתר לו דרך יוצאת-מין-הכלל בשביל להגיד שלום.

יוצאת מהכלל, אך מתאימה לגימנוסיסט יותר מאשר למנצח-מקהלות. הוא שלח לאשתו מיכתב-פרידה מחו"ל, ואחריו לא חזר יותר הביתה.

ליל המנהל

לונדון היא עיר מוזרה מאד. או שהיא מדכאת, או שהיא מביאה על הבן-אדם את מחלת העליונות. תלוי מאיזו זווית מסתכלים על זה.

אני, באופן אישי, מכירה גברת אחת שכל זמן שהותה בלונדון היתה חולה במחלת העליונות באופן רציני ביותר וכל זה למה? אז ככה: בארץ היתה הגברת, שהיא לא-כיל-כך צעירה אבל נאה מאד, לכל הידעות, נאלצת להיפגש עם הגבר

רק השבוע, וכבר נמאס לה, אבל פשוט נמאס, לשמוע את כולם צועקים אחריה "פנינה רוזנבלום!" לכן, אין לה זמן מיותר. היא ממהרת אל הספר שלה, כדי שישנה לה את התיסרוקת, אבל אחת-שתיים.

שרה רב (עם קניין בשבוע האופנה) לחגוג את השנינו

משנה תיסרוקת.

משנה מזל

שרה, לעומת החברה הכי טובה שלה, ידעה כבר מההתחלה שלונדון משבילה זה רק עניין זמני, ושהמקום שלה הוא פה, בארץ. לכן, למרות העבודה הקבועה והבילויים שמכטיחה הבריה הבריטית ה' סוערת, שיכנעה את החבר וחזרה איתו ארצה, פה בארץ התקבלה מייד לעבודה בכיתה-חרושת כדוגמנית-בית.

למרות שלוקח לה קצת זמן להודות בזה, היא גיאותה לבסוף לספר שהיא גרה יחד עם החבר שלה בדירה בצפון תל-אביב, אך מייד מוסיפה שהם מתכננים לטווח ארוך עתיד משותף, כדי שלא נחשוב חסיוחלילה ממשבות רעות. חוץ מזה, היא מתרגנת גורא כשאומרים לה שהתיסרוקת שלה מוכירה דוגמנית ישראלית נודעת אחרת השוהה כעת בלונדון.

"איפה היא ואיפה אני?" היא מודעתת, "חוץ מהתיסרוקת אין בינינו שום דבר אחד משותף!" את התיסרוקת החדשה שלה עיצבו לה

היא באמת חתיכה לא-נורמלית. בלונ' דית תמירה, לבושה שחורים מכף רגל ועד ראש. כשהיא עוברת, מסובבים את ריה כולם את הראש. אין מה לעשות. אחת כזאת, שמעוררת תגובות פרובוקטיביות, אחת כזו שכל מי שרוצה אותה חושב תיכף מה אני צריך לעשות בשביל לקבוע איתה להערב.

אלא שלשרה רב זה לא מזין בכלל. היא יש לה החבר הפרטי שלה שקוראים לו **עודד בלומנפרד**, וכמה שלא יחזרו אחריה וינסו לפתות אותה בכל מיני הצעות הלואי עלי, היא לא נשברת.

את עודד הכירה שרה בעת שהיתה בלונדון, שם עבדה כדוגמנית-בית בתי האופנה פיאונה. עודד, שהוא בעיסקי אופנה — כך, לפחות, מגדירה שרה את המיקצוע שלו — התאהב בה על המקום. היא, לעומת זאת לא מיהרה. אחרי הכל, מה היה לה רע? מחזורים בכל חסרו, עבודה היתה בשפע. אלא שהוא חזר אחריה בהתמדה רבה. עד שלבסוף נעתרה לו. עד-כדי-כך, שאפילו עברה לגור איתו תיכף-ומייד בדירתו שבאיזור האכסקלו-סיבי הולנד פארק.

החברים שלה באנגליה היו רובם אני גלים ומכאן, כך היא אומרת בצניעות, האנגלית הטובה שלה. החברה הכי טובה שלה היתה, לעומת זאת, דווקא דוגמנית ישראלית בשם **יפה מס**, הנשואה לצעיר בשם **אמנון**, ושעזבה את הארץ עם בעלה, כנראה לצמיחתות.

שלה בחשאי ובמיסתור, והדבר היה כרוך בכל מיני אינצידנטים. מה גם שאותו גבר היה הוסי שלה, ועמד בתוקף על כך שיחסיים יישארו בגדר סוד.

כשנדמה היה לו, לבוס, שהוא, כמובן מאליו, בעל-מישפחה, כי לשונות רעות שאינן מסתפקות ידיעת מצב היחסים בינו לבין הפקידה הבכירה מקשקות עליה בפומבי, הציע לה לצאת בשליחות מיסרדו ללונדון, וכך היה.

או למה תקפה אותה מחלת העליונות? קודם-כך, פתאום הפכה הגברת הלא-כיל-כך צעירה לאשה פופולרית. אנגלים כיש ראלים החלו מחזורים אחריה, והיא הוזמנה לאירועים ולמסיבות שונים, ובין אירוע לאירוע ניהלה גם רומנים פה-ושם. כי לונדון, כידוע, גדולה, ואיש אינו מצוי בה בחורה-המנועל של השני.

וכשרצתה לפגוש גבר ישראלי נשוי המתגורר בגולדרס גרין שבצפון, למשל, היתה קובעת איתו תמיד בקנסינגטון שבדרום. כך לא היה צ'אנס שמישהו יזהה אותם.

אך גם מקומו של הגבר שלה לא נפקד. מדי חודש בחודשו היה הנ"ל קופץ ללונ' דון. באותם ימים מעטים שבהם שהה בדירתה של השליחה, ניתקה הגברת את הטלפונים והודיעה לכל מחזריה כי הלילה הוא לילו של המנהל. מי שידע מיהו אותו מנהל, ידע. ומי שלא ידע, היא סיפרה לו. וכך קרה, שלמרות רצונו העז של המנהל לשמור על סודיות, הוא לא הצליח ביותר במשימה. מה שיצא מזה הוא, שכנראה החליט כי אם ממילא יודעים, אז למה לא לראות את הגברת קצת יותר מאשר מיספר מצומצם של ימים בחודש, הכרוכים בנסיעה לחו"ל וכו'?

וכך, למרות שהגברת הצליחה בתפקידה בחו"ל מעל ומעבר למשוער, וזכתה לתש-בחות רבות, היא חזרה בימים אלה ארצה וקיבלה תפקיד חדש. לא, לא במישרדה הקודם כייאם במישרד אחר.

מה שהורג אותי זה שלמרות שבמשך כל זמן שהותה בלונדון השתלטה הגברת על השפה האנגלית בצורה יוצאת מהכלל, הרי בתפקידה החדש עליה לעסוק בשפה שונה לחלוטין שהיא אינה שולטת בה כלל, ועליה להתחיל הכל מההתחלה. זה מה שנקרא היגיון ישראלי.